

# Ticho dní

Ticho dní

iba my dvaja

sme zostali visieť

v pavučine polnej cesty,

keď sa zrazu rozpršalo

...

kreslím Ti

neobutým prstom

gotický oblúk sna

nad obilným polom

krajina je hladinou vetra

s vytím hladného psa

s hrdzavou vodou

pre posledného koňa

...

hľadám na Tebe

vôňu bukového dreva

a z rúk púšťam

starú niť príbehu,

keď vidím,

ako sa do tmy

rozbehol Tvoj chrbát

...

v sobotu dopoludnia

uschnú poľné cesty.

*Peter Jokl – Joko, Partyzánske*

*2. miesto v poezii*